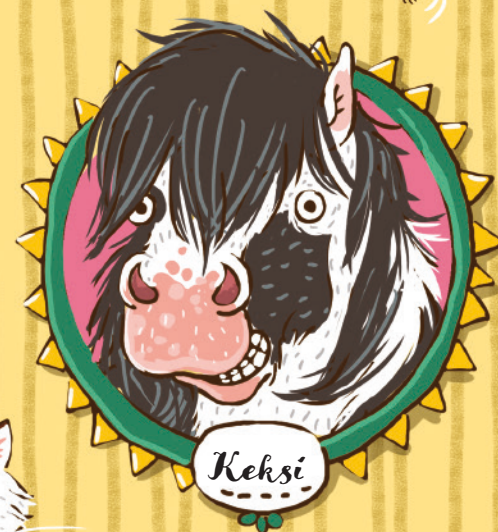

KAURAJENGI-SARJASSA
ILMESTYNYT:

*Päähänpistoja
Täysin harjoin
Sinne minne turpa näyttää!
Perhosia ponin vatsassa*

**Sinne minne
turpa näyttää!**

Kuvitus Nina Dulleck

© 2015 Magellan GmbH & Co, KG, Bamberg, Germany
Alkuteos *Die haferhorde – Immer den Nüstern nach!*

Suomennos Maarit Varpu

ISBN 978-952-230-862-7

Painettu Printon, Tallinna 2025

Suklaa kuopi kärsimättömästi maata etukaviollaan. "Milloin me oikein lähdemme?"

Kakun ja omenoiden tuoksu leijui sen takaosasta suoraan sieraimiin. Lotte oli pakannut herkut kahteen pussiin ja sitonut ne satulan molemmille puolille. Jos Suklaa joutuisi odottamaan vielä kauan, sen maha vaatisi varmasti sitä tyhjentämään pussit jollain keinolla. Mutta silloin Lotte ja Greta suuttuisivat, ja suuri ratsastus- ja eväsretki saattaisi peruuntua.

Tämän lisäksi Pomo saattaisi perua Suklaan jokailtaisen kaura-annoksen... Siinä oli-kin jo tarpeeksi syitä VIHDOINKIN lähteä!

"Älä ynise", Keksi hirnahti. "Käyttäydyt kuin varsa!"

Niiiiiin suloinen Keksi oli taas ärsyttävän järkevä. "Sinä olet aina suuna päänä puuttumassa asioihini!" Suklaa ärähti. "Sinullapa ei

olekaan kakkua selässäsi, joka haisee sieraimiin asti!”

”Suklaasta ja kakusta tulee suklaakakku!”
Keksi tirskahteli.

Hahaa, mikä vitsiniekka! Suklaa kääntyi Tonin puoleen, joka hamusi herkkuja Paulin taskuista. Silläkään ei ilmeisesti ollut kiire mihinkään. Ja missä Suklaan koiraystävä oli?

Suklaa laski päänsä tirkistääkseen jalkojensa välistä. Ahaa, koira istui aivan sen takana.

”Bruno! Nukutko sinä?” Suklaa kysyi.

Bruno haukotteli. ”En, miksi niin?”

”Meidän on lähdettävä! Juokse hakemaan Lotte ja Greta.”

Bruno haukotteli vielä kerran ja nousi sitten hitaasti ylös. ”Jos niin sanot.”

Vähän myöhemmin Suklaa kuuli Brunon haukkuvan.

”Mennään!” koira komensi. Se olisi voinut olla hieman vakuuttavampi. Kaksijalkaiset ystävät ilmaantuivat kuitenkin paikalle saman tien, ja Suklaa oli tyytyväinen.

”Onko jotain tapahtunut?” Lotte kysyi huolestuneena ja tutki sitä ja sen ystäviä joka puolelta.

Suklaa pärskähti. Miten mitään olisi voinut tapahtua, kun ne oli kytketty kiinni? Se halusi vain lähteä, mutta valitettavasti Lotte ei ymmärtänyt hevosten kieltä. Sitä paitsi eiväthän ne koskaan tehneet mitään typerää. Niillä oli aina suunnitelma... Ainakin Suklaalla oli!

”Odotin niin kovasti retkeä”, Greta huokaisi.

Paul pudisti päätään. ”Ei poneilla ole mitään hätää. He ovat luultavasti vain kärsimättömiä, koska haluavat lähteä liikkeelle, aivan kuten mekin.”

Oikein hyvä, Paul, Suklaa virnisti itseksensä. Sinusta tulee oikea poniasiantuntija. Viimein Lotte nousi sen selkään, ja Greta ja Paul kipusivat Keksien ja Tonin selkään. Pomo vilkutti heille keittiön ikkunasta ja huusi: ”Olkaa varovaisia!”

”Niinhän me aina olemme!” Suklaa hirnahti vastaukseksi. Suurista seikkailuista ne eivät siitä huolimatta koskaan kieltäytyneet.

Suklaa otti johtopaikan yhdessä Brunon kanssa, ja Toni ja Keksi ravasivat niiden perässä. Ehkä ne tapaisivat matkalla herra Ukkosen hevoset ja voisivat ajaa niitä hie-
man takaa.

”Jos tapaamme Ukkosen hevoset matkalla, en aja niitä tällä kertaa takaa!” Keksi juuri sil-
loin ilmoitti. Osasiko Keksi lukea ajatuksia?

Suklaa vain nyökkäsi vastaukseksi. Se tiesi, että kun seikkailun aika koittaisi, pikku hyveen ruumiillistuma lähtisi joka tapauk-
sessa mukaan.

”Mää haluan olla kiltisti. Mää en tee tuh-
muuksia”, Toni lisäsi.

Tyypillinen baijerilainen vuoristoponi:
kulkee aina hitaasti eikä koskaan ponnistele!

Toni ja sen pullea maha olisivat kyllä kaivan-
neet vähän ponnistelua.

”Voit olla huoletta. Täällä ei ole ketään”,
Suklaa ärähti ja hyppäsi polulla lojuvan
oksan yli, jolloin Lotte vinkaisi sen selässä.
”Sitä paitsi olen nyt ratsuponi. Ratsuponi
ei ryhdy mihinkään höpsötyksiin”, se lisäsi
hekotellen.

Kun he olivat kahlanneet pienen puron
poikki – lukuun ottamatta Tonia, joka hyp-
päsi sen yli Paulin kiljahdellessa,
koska se inhosi märkiä jalkoja –
Lotte ohjasi Suklaan metsään.
Sen kaviot upposivat peh-
meään maahan, ja puun ja maan
haju leijui sen sieraimiin. Lehdet

alkoivat jo muuttaa väriään. Linnut visertelivät heille puiden latvoista, mutta valitettavasti Suklaa ei ymmärtänyt sanaakaan niiden puheista. Ne olivat aivan liian korkealla, ja jotkin niistä puhuivat vahvasti lintujen murretta. Piip, piip, viserrys, viserrys... Se heilutti kavioitaan liverryksen tahdissa. Lotte veti vasemmasta ohjaksesta, jolloin se kääntyi kuuliaisesti seuraavalle polulle. Puurunkojen välistä heidän eteensä ilmestyi niitty. Kun he pääsivät lähemmäs, Lotte huusi: "Katso, Greta, tuolla on retkipaikkamme."

"Joko nyt?" Greta kysyi, ja Suklaan oli pakko olla hänen kanssaan samaa mieltä. Eivätkö he olisi voineet ratsastaa vielä vähän pidempään? Laukata ja kaikkea sellaista?

"Olisimme voineet vähän laukata", Keksi hörähti sen takana. "Eikö niin, Toni?"

"Juu, mutta ruoho näyttääpi herkulta!"

"Missä kakku on?" Paul kysyi Tonin selästä.

Oliko ahmiminen tarttuvaa? Suklaa ajatteli tirskahtellen ja antoi Lotten ohjata itsensä niitylle. Greta ja Paul olivat jo laskeutuneet

ratsailta ja vetäneet päätset pois poniensa päästä.

"Älä tee mitään typerää", Suklaan suosikkikaksijalkainen komensi sitä samalla kun vapautti sen päitsistä. Mitä Lotte oikein ajatteli? Suklaa puristi sieraimiaan suppuun loukkaantuneena ja hörähti tyytymättömästi. Lotte taputti naureskellen sen takapuolta ja sanoi: "Syö nyt ihanaa ruohoa mahasi täyteen."

Myönnettäköön, että ruoho ei näyttänyt pahalta, vaikka se ei ollutkaan verrattavissa kakkuun ja omenoihin... Mutta koska Lotte oli vienyt herkut Suklaan selästä, se liittyi Tonin ja Keksiin seuraan ja alkoi nyppiä ruohotupsuja sieltä täältä. Se itse asiassa piti metsästä. Tänään sen mahassa oli kuitenkin levoton tunne.

"Missä muuten Bruno on?" se kysyi ja käänteli korviaan vasemmalle ja oikealle. Keksi ja Toni nostivat päätään ja haistelivat.

"Hän on täällä jossain. Minä haistan hänet", Keksi sanoi.

"Lemahtelee kauhialle", Toni julisti ja väänteli naamaansa. "Onko se Bruno?"

Suklaa veti ilmaa sieraimiinsa kuin imuri. "Ei. Tuo ei ole Bruno. Tuo lemahtaa vielä pahemmalta kuin kana!"

"Mikä se sitten on?" Keksi tanssahteli hermostuneesti ja korskahteli. Suklaa ei osannut sanoa. Vaikka se oli huomannut hajun jo metsässä, sillä ei ollut aavistustakaan, mille se kuului. Joka tapauksessa tämä jokin haisi kamalalta.

Suklaa kuunteli ja katseli taas joka suuntaan. Missä sen koiraystävä oli? Ei ollut Brunon tapaista vain kadota. Paitsi tietysti pihalta. Sieltä se livahti mieluiten nukkumapaikalleen latoon.

"Bruuuuuunooooo!" Suklaa hirnahti keuhkojensa täydeltä.

Yhtäkkiä sen vieressä oleva pensas tärisi, ja Suklaa hyppäsi säikähtäen sivuun. "HEEEEEI!"

"Puskan kummitus!" Keksi hirnahti ja törmäsi Suklaaseen.

"Puskakummitus?" Toni pyöritteli silmiään. "Mitä roskaa. Opimmehan jo Oskarista, että kummituksia ei ole olemassakaan!"

"Mitä sinä Oskarista höpiset?" Suklaa huusi ja tuuppasi Keksin kauemmaksi. "Miksi pensas tärisee ja miksi täällä haisee? MINÄ HALUAN TIETÄÄ!"

"Suklaa, jätä Keksi rauhaan!" Lotte huusi viltiltä.

Miksi sille taas huudettiin? Keksihän oli hypännyt sen päälle eikä päinvastoin. Mutta ennen kuin se ehti edes hermostua asiasta, Bruno porhalsi paikalle.

"Sikoja! Sikoja!" koiraystävä haukkui kiihtyneenä.

SIKOJA? Suklaalla ei ollut aikaa ihmetellä asiaa yhtään pidempään, sillä nyt Greta, Lotte ja Paul huusivat kuorossa: "Apua! Villisikoja!!!"

Tummat hahmot ilmestyivät puiden välistä. Niillä oli harjaksinen turkki, josta roikkui mutapaakkuja, ja ne röhkivät ja vin kuivat ilkeästi. Nyt Suklaa tiesi, mistä haju tuli. Ensimmäistä kertaa elämässään se näki villisikoja – joiksi kaksijalkaiset näitä otuksia kutsuivat – ja olisi mielellään jäänyt paitsi tätä kokemusta. Ei sillä, että se

itse olisi pitänyt siisteyttä kovin tärkeänä... mutta oliko pakko sotata ja haista NIIIIIN pahalle?

Uusien tulokkaiden pienet silmät tutkivat ensin sitä ja sen ystäviä, sitten Lottea, Gretaa ja Paulia ja pysähtyivät lopulta evästarjoiluun. Sitten Suklaalle ja yhdelle villisioista juolahti mieleen ilmeisesti samaan aikaan sama ajatus.

Villisika ajatteli: "Kakku tänne!"

Suklaa ajatteli: "Voi ei, nuo aikovat ahmia kakun!"

Ne ampaisivat vauhtiin samaan aikaan ja kohtasivat juuri ennen retkivilttiä. Onneksi Suklaa onnistui pääsemään villisian ja kakun väliin... tai pikemminkin sian ja kaksijalkaisten ystävien väliin!

Tietenkin se halusi pelastaa heidät eikä kakkua!

Suklaa luimisti korviaan. Sen vastustaja oli jo laskenut päänsä. Pienet silmät tuikkivat pahanilkisesti.

"Häivy!" sika röhkäisi. "Ja anna kakku minulle!"

Oi voi! Ilmeisesti villisikaa ei ollut helppo pelotella. Mitä Suklaa tekisi, jos villisika hyökkäisi? Potkaisisi? Purisi? Suklaan silmät osuivat sian suussa vasemmalla ja oikealla näkyviin ulkoneviin hampaisiin. Ne olivat ERITTÄIN terävät hampaat! Suklaa nielaisi ja vilkaisi kaksijalkaisia ystäviään.

Lotte, Greta ja Paul seisoivat viltin päällä kuin naulattuina ja tuijottivat sitä kauhuissaan. Heiltä ei siis voinut odottaa apua. Se harkitsi hetken aikaa, että yksinkertaisesti vain juoksisi pois, mutta sitten se ymmärsi... sika söisi luultavasti kakun tai jopa purisi Lottea. EI! Se ei voinut nyt antaa itsensä pelästyä.

"Häivy itse!" Suklaa hirnahti. Se nousi takajaloilleen ja heilutti etukavioitaan. Mutta kummallista kyllä, tämä ei näyttänyt tekevän villisikaan vaikutusta. Mitäs nyt?

Yhtäkkiä se näki silmänurkastaan jonkin mustavalkoisen ryntäävän sitä kohti. Keksi ilmestyi possun taakse ja iski etuhampaansa sen takapuoleen. Äh, hyi! Tämä oli ilmeisesti kuitenkin oikea strategia, sillä villisika

pyörähti vihaisena ympäri. Suklaa yritti myös purra sitä, mutta näykkäsi vain ilmaa. Onneksi Bruno ilmestyi juuri sillä hetkellä Suklaan viereen ja haukkasi vastustajan takajalkoja. Sika törmäsi Keksiin.

”Senkin typerä, paksu sika!” Keksi kiljui ja antoi takakavioiden paukahtaa mustaa karvaista kylkeä vasten. Villisika vain heilahti, mutta ei jatkanut hyökkäystä vaan vetäytyi takaisin villisikakavereidensa luo.

”Häivy!” Suklaa kiljui sen perään. Yhtäkkiä yksi villisioista röhkäisi hyvin äänekkäästi, ja kuin käskystä ne kaikki kääntyivät ympäri ja häipyivät.

”Luojan kiitos, että ne ovat poissa”, Keksi puuskahti. Suklaa nyökkäsi ja hirnahti helpotuksesta. Kaikkien villisikojen hyökkäys olisi ollut enemmän kuin typerää.

Juuri kun ne ajattelivat kaiken olevan hyvin, Bruno syöksyi niiden ohitse ja hävisi tiheikköön.

”Minne se on menossa?” Keksi kysyi hätäntyneenä. ”Ei kai Bruno metsästä villisikaa yksin?”

”BRUUUUUNOOOOOOO”, Suklaa kiljui. Ei voinut olla totta! Sen unelias koiraystävä lähti metsästämään! Toivottavasti mitään ei tapahtuisi. Se ei todellakaan aikonut juosta perään. Päättään ravistellen se kääntyi ympäri ja palasi mehukkaan ruohotupsun luo, jota se oli juuri nyhtänyt, kun häiriköt olivat ilmentyneet. Toni seisoj yhä samassa paikassa.

”Olisit voinut auttaa”, Suklaa pärskähti sille.

Mutta Toni ei vastannut, tuijotti vain typerästi puskaa, joka oli aiemmin liikkunut ja pelottanut sitä niin kovasti.

”Mikä siinä on vikana?” Suklaa tönäisi ystäväänsä. ”Onko siellä sittenkin aave?”

”T-t-tuo pu-puska o-o-osaa pu-puhua”, haflinger änkytti.

Hihittäen Suklaa tunki turpansa lehtien sekaan. ”Osaatko puhua?” se kysyi pensaalta.

”Röh!” pensas vastasi.

Suklaa otti valtavan harppauksen taaksepäin.

”PENSAS OSAA PUHUA!!!!”

Nyt se tuijotti pensaikkoa yhtä hämmennyneenä kuin Toni. Pieni kärsä, jossa oli valtavat sieraimet, tunki tiensä esiin oksien lomasta. Sen taakse ilmestyi ruskea pörröpää ja kaksi ymmyrkäistä silmää.

"Sehän on villisika!" Toni puuskahti.

Suklaa huomasi, että Keksi oli ilmestynyt niiden viereen.

"Me saamme palkkioksi omenoita!" sen ystävä ilmoitti. "Hei, mikä sinulla on vialla?" se kysyi Suklaalta, joka ei uskaltanut liikahtaa. Samalla hetkellä Keksi havaitsi villisian, ja ennen kuin Suklaa ehti edes äännähtää, pikku shetlanninponi oli luimistanut korvansa päätänsä vasten, avannut suunsa ja hypännyt kohti pusikkoa... syömään villisikaa????

Kärsä katosi välittömästi takaisin pusikkoon, ja kimeä ääni vinkui: "Te olette ilkeitä!"

"Roskaa! Emme ole ilkeitä. Mutta kaikki, jotka hyökkäävät kimppuumme ja yrittävät varastaa kakkumme, saavat köniinsä", Suklaa sanoi ja vilkaisi Keksiä varoittavasti. "Ja nyt, tule pois puskasta, senkin pelkuri!"

"Minua pelottaa", sika röhkäisi lehtien seasta. "Te purette ja potkitte."

"Jos jätät kakun rauhaan, emme tee sinulle pahaa", Suklaa huokaisi.

"Lupaatko?"

Suklaa nyökkäsi.

"Sanokoon toinenkin kyllä", ääni pensaassa penäsi rohkeammin.

Keksi kiristeli hampaitaan mutta nyökkäsi lopulta. Kärsä, jossa oli valtavat sieraimet, ilmestyi uudelleen näkyviin, sitten pörröpää ja loput villisiasta – tai oikeastaan pienestä porsaasta!

"Öh, no... hei", Suklaa änkytti. "Mikä sinun nimesi on?"

"Vili", pikku porsas kuiskasi ja vilkuili niitä suurilla silmillään. "Älkää purko, olkaa kilttejä!"

"Se paksu sika hyökkäsi kimppuumme!" Keksi korskahti ja katsoi Viliä pää kallellaan.

"Gustav-setäni on aika ahne", Vili nau-rahti. "Mutta ei hän oikeasti paha ole."

"Hmph!" Suklaa tuhahti. Vauvelin kanssa oli vaikea väitellä. Ennen kuin Suklaa keksi

muuta vastausta, Lotte, Paul ja Greta tulivat niiden luokse.

"Oletteko te taas saaneet jonkin päähänpiston?" Paul kysyi. Muuta hän ei ehtinyt sanoa, sillä Lotte ja Greta alkoivat kiljua kovaan ääneen: "Pikkuinen porsas. Kuinka söpö!"

Vili pakeni pelästyneenä Suklaan vatsan alle. Ööö, miten sen nyt pitäisi olla?

"VILIIIIIIII!" kiljunta kuului yhtäkkiä heidän takaansa. "Tule nyt jo!" Kaikki pyörähtivät ympäri, paitsi Suklaa, koska sen vatsan alla oli porsas.

"Emo!" Vili vinkaisi ja vilisti pois. Kun Suklaa käänsi päätään, se näki Vilin katoavan suuren tumman villisian perässä puiden lomaan.

Kukaan ei sanonut hetkeen sanaakaan. Sitten Suklaa muisti palkinto-omenat ja marssi viltille. Mmm, siellä oli jopa pala kakkua. Se oli jo ahmimassa kakkua nautiskellen, kun muut tulivat paikalle.

"Luojan kiitos, villisiat lähtivät", Lotte voihki. Ilmeisesti hän oli niin helpottunut, ettei torunut kakusta, vaan laittoi muuttaman maukkaan omenan Suklaan kavioiden eteen.

"Mutta villisianpoikanen oli tosi söpö", Greta sanoi ja pyyhki kakunmuruja poskeltaan. "Onneksi Suklaa ja Keksi suojelivat meitä!" Paul huokaisi.

Bruno juoksi heidän luokseen haukkuen. Oi voi, Suklaa oli unohtanut Brunon täysin kaikkien porsaiden ja kakkujen takia. Se tutki tarkasti koiraystävänsä, joka vaikutti vahingoittumattomalta. Bruno ei ollut luultavasti saanut villisikoja edes kiinni.

"Olen pelästytännyt ne kaikki pois!" Bruno ilmoitti ylpeänä ja juoksi kaikkien ympärillä häntäänsä heiluttaen. "Ne eivät tule takaisin lähiaikoina!"

”Yksi asia sinulta jäi huomaamatta”, Suklaa hörähti. ”Puskassa oli yksi villisika lisää.”

”Juuri niin!” Keksi nyökytteli villisti. Se pysähtyi hetkeksi ja otti hyvin vakavan ilmeen.

”Todella vaarallinen sika! Ja vielä vaarallisempi villisika tuli puolustamaan sitä! Mutta me ajoimme ne rohkeasti tiehensä.”

Suklaa melkein hirnui naurusta, mutta puri sitten nopeasti hampaansa yhteen. ”Super... Se oli silti supervaarallista!” se tokaisi.

Bruno irvisteli loukkaantuneena ja näytti hampaitaan. ”En voi vahtia kaikkialla! Parempi ajaa pois monta sikaa kuin vain kaksi. Olitte ihan pelkureita, kun ette juosseet niiden perään.”

”Me emme ole pelkureita!” Keksi älähti. ”Mehän hyökkäsimme ensin!”

”Juuri niin”, Suklaa hirnahti koiraystäväleen, joka yritti leikkiä supersankaria. ”Kuka tahansa voi juosta kenen tahansa perässä.”

Toni nyökkäsi. ”Niin määki luule.”

”Olette kaikki mahtailijoita”, Bruno murahti.

Onneksi Lotte kehotti kaikkia lähtemään liikkeelle ennen kuin ne ajautuivat tappeluun. Muutamaa minuuttia myöhemmin ne laukkasivat – vihdoinkin – pitkin pehmeää metsämaata.

Suklaa puhisi riemukkaasti ja huusi taakseen: ”Kuka ehtii metsän reunaan ensin!” Sitten se riistäytyi huimaan vauhtiin. Multakokkareet vain sinkoilivat sen perässä. Oli selvää, kuka oli ensimmäisenä metsän reunassa! Aina turpa edellä!

